

колега библиотекара и библиографа из Народне библиотеке Србије, Факултета политичких наука у Београду и Филозофског факултета Свеучилишта у Загребу. Основна мерила била су прегледност, читљивост и практична употребљивост библиографске грађе. *Библиографија* је сређена по абецедном реду државне, односно етничке припадности аутора дела. Највећи број писаца припада шведској књижевности, за којом следе норвешка, данска, финска и исландска, док су лапонска и ескимска књижевност заступљене са свега једном, односно три књиге. Унутар сваког од ових одељака, лепа књижевност класификована је на антологије, усмену (анонимну) књижевност и поједине писце. У посебну подгрупу сврстана су дела из других научних и стручних области. Код појединих писаца наслови су сређени абецедним редом, а када су наслови исти, по години издања. Репринт издања нису наведена као посебне јединице, да би се смањио обим библиографије, а тако је и са истим издањима која је преузео други издавач, уколико се остали подаци нису мењали. Унос све 1.453 јединице урађен је латиничним писмом, јер за велики број записа није било могуће поуздано утврдити којим су писмом штампана. На крају *Библиографије* следе не мање важна, а за корисника веома информативна четири регистра: именски (који укључује писце, преводиоце, приређиваче и уреднике), регистар језика (са којих

је урађен превод на српскохрватски језик), регистар наслова оригинала (када су могли бити поуздано утврђени) и хронолошки регистар (по години издања).

Рајићева *Скандинавска библиографија* јесте својеврсна студија која пружа интересантан увид у културне везе између тзв. „малих књижевности”, анализу преводилачког рада познавалаца скандинавске књижевности са територије бивше Југославије од 19. века до данас, бави се структуром превода, проучавајући најпревођеније књижевне родове и издавачку политику, која је, са своје стране, диктирала преводилачку динамику и избор дела скандинавских аутора. Продор скандинавске књижевности ишао је најчешће заобилазним путевима, преко енглеског и немачког говорног подручја, чинећи међупреводе и функционишући као „језички и семантички филтер са свим последицама које има по избор, језичку форму и семантички и културни садржај.” Комплетну слику проф. Рајић заокружује компарацијом обима и учесталости превода наших аутора на скандинавске језике, чији почеци леже још у 1830. години. Информативна и добро осмишљена, *Библиографија* др Рајића постаће важан и незаобилазан извор за све љубитеље и познаваоце скандинавске књижевности и културе.

Марија Богдановић
Народна библиотека Србије, Београд
marija.bogdanovic@nb.rs

Токови историје

Цвејић, Небојша. *Библиографија 1967-2007*. Београд: Институт за новију историју Србије, 2008.

У оквиру Библиотеке „Библиографије“ Института за новију историју Србије, у току 2008, објављен је још један библиографски рад. Историчар Небојша Цвејић, у покушају да повеже, како сам каже, своју струку и библиотекарство, саставља исцрпну библиографију часописа *Токови историје*. Управо, схватајући потребе стручне публике, али и свих истраживача овог периода новије српске историје, он пописује целокупан опус часописа од настанка 1967. до 2007. Пратећи трансформацију часописа, не само кроз назив који мења од *Токова револуције*, *Токова*, па до *Токова историје*, уједно

прати и његову садржину, промене уређивачке политике, и другачије тенденције осврта на новију историју.

Промене које прате часопис, највише су се одразиле на рад Института за новију историју Србије, који је и издавач овог часописа. Формиран 1958. године као Завод за прикупљање и обраду докумената о развоју радничког покрета у Србији, он прераста убрзо у Институт за историју радничког покрета Србије, а 1992. добија данашњи назив. Профил научне институције добија 1967, када почиње објављивање серије зборника радова

Токови револуције, чији је задатак био проучавање историје радничког покрета. Данашњи наставак часописа *Токови историје* има другачију концепцију, али и осврт на период којим се бави, а резултат је савремених историјских истраживања.

Библиографија је рађена са књигом у руци, што значи да је сваки чланак стручно обрађен и пописан. Аутор је поделио библиографију на два дела, желећи да што исцрпније представи грађу коју обрађује. Наиме, први део представља попис чланака по годиштима, тј. свескама, које су хронолошки дате, док је други део резултат пописа тих истих чланака сређених по ауторима, азбучним редом. У првом делу библиографске јединице, осим што су дате по годинама излажења часописа, прате и његову уређивачку концепцију. Укупан број библиографских јединица је 876, који покрива 45

свезака за четрдесет година излажења часописа. Библиографију прате и регистри, тј. ауторски регистар уз обе целине, чиме је аутор желео да читаоцима омогући што бољи увид у претраживање грађе. Ауторски регистар подељен на ћирилични и латинични део, обухвата сва имена аутора, приређивача, уредника и преводилаца овог часописа.

Имајући у виду начин на који је аутор урадио ову библиографију, увиђамо да историчарски приступ библиографском истраживању може бити врло користан, како за све истраживаче ове врсте грађе, тако и за библиографе којима је историјска грађа приоритет за проучавање. Управо у том односу две науке треба тражити најбоље резултате сваког истраживача.

Библиографију овог часописа можда најпре треба посматрати као преглед једног тока – тока самих историјских чињеница, али и приступа њиховој стручној обради. Као још један прилог специјалним библиографијама историјске грађе, можемо рећи да пред собом имамо успешан библиографски првенац.

Мр Владимир Арсенић
Градска народна библиотека „Жарко Зрењанин“, Зрењанин
ulaznica@zrbiblio.org

Библиографија Николаја Тимченка

Вукићевић, Дејан. *Библиографија Николаја Тимченка*. Лесковац: Задужбина Николај Тимченко, Културни центар, 2008.

Без добре библиографије нема ваљаног и поузданог истраживања. Ову максиму, ма колико била аксиоматска, треба изнова и изнова доказивати, јер је, нажалост, наша научна јавност прилично спора у прихватању стандарда који важе за остатак света. С друге стране, наши библиографи, а међу њима и један од онајбољих, мр Дејан Вукићевић, одавно су схватили озбиљност и важност свог рада и труде се да обезбеде нужну апаратуру свим заинтересованим истраживачима. Уз то, библиотеке и културне

институције које препознају рад на завичајним библиографијама као један од основних циљева, промовишу сопствени идентитет и на најлепши и најрационалнији начин одупиру се бесмисленој глобализацији. Промовисање локалних вредности је, на крају крајева, уткано у циљеве Европске уније и Уједињених Нација и стога је обавеза свих нас да их подстичемо и чувамо.

После низа веома успешних персоналних библиографија, Кишове, Пекићеве, Виде Огњеновић,